

Слова Жыцця на студзень 2017
«Бо любоў Хрыста ахапіла нас» (пар. 2 Кар 5, 14–20).

«Учора я пайшла з мамай і яе сяброўкай на абед. Замовіла сабе на дадатак дэсерт, які мне вельмі падабаецца, каб потым з'есці. Але мама сказала: не! Я ўжо пачала крыўдаваць, але раптам зразумела, што якраз у маме ёсць Езус, і ўсміхнулася».

«Сёння пасля цяжкага працоўнага дня я вярнуўся дадому. Калі глядзеў тэлевізар, мой брат вырваў у мяне з рук пульт. Я вельмі знерваваўся, але праз момант супакоіўся і дазволіў яму даглядзець праграму, якую ён выбраў».
«Сёння, калі бацька размаўляў са мною, я дзёрзка яму адказваў. Зірнуўшы на яго, я ўбачыў, што яму крыўдна. Я папрасіў у яго прабачэння, і ён мне прабачыў».

Гэта некалькі досведаў са Словаў Жыцця, расказаных дзецьмі пятага класа пачатковай школы ў Рыме. Магчыма, тут не відаць непасрэднай сувязі апісаных перажыванняў са зместам Божых словаў, але яны з'яўляюцца плёнам жыцця Евангеллем. Кожнае слова з'яўляецца заклікам да любові. Кожнае слова, якое мы хочам рэалізаваць у жыцці, заўсёды будзе выклікаць тыя ж эфекты: слова будзе змяняць нашае жыццё, будзе запальваць іскру ў сэрцы і натхняць на тое, каб быць уважлівымі да патрэбаў іншых, яно будзе арганізоўваць нашае служэнне братам і сёстрам. А інакш і быць не можа, бо прыняцце Божых словаў і жыццё ім нараджае ў нас Езуса і заахвочвае да таго, каб жыць, як Ён. Гэта дазваляе нам зразумець словы св. Паўла, скіраваныя да Карынціянцаў.

Менавіта глыбокі досвед жыцця з Езусам натхніў апостала Паўла на тое, каб ісці абвешчаць Евангелле і будаваць адзінства ў супольнасцях, якія ён заснаваў. Павел адчуваў, што Езус яго любіць і збавіць; што Ён пранікае ў яго жыццё да такой ступені, што ніхто і нішто не можа адлучыць Яго, што гэта ўжо не Павел жыве, а жыве ў ім Езус. Усведамленне таго, што Бог так палюбіў нас, што аддаў сваё жыццё, да шаленства здзіўляла Паўла, не давала яму спакою і з непераадольнай сілай прымушала яго любіць гэтаксама, так жа моцна.

Ці кіруе і намі любоў Хрыста з такой жа моцай?

Калі мы сапраўды зведалі Яго любоў, то не зможам не адказаць узаемнасцю. Мы павінны з адвагам увайсці туды, дзе ёсць падзелы, канфлікты, нянавісць, каб прынесці згоду, спакой, адзінства. Любоў дазваляе ўзняць сэрца па-над перашкодамі дзеля таго, каб увайсці ў непасрэдны кантакт з людзьмі, пастарацца іх зразумець, увайсці ў іх становішча, каб сумесна шукаць выйсце. І гаворка ідзе не пра нейкую выключную акцыю. Да адзінства варты імкнуцца любой цаной, каб не змаглі нас паралізаваць альбо заблакаваць ані ілжывая разважлівасць, ані страх чакання цяжкасцяў або процідзеяння.

Гэта важна і натхняльна асабліва ў галіне экуменізму. Таму гэтае слова і было выбрана на студзень, бо на гэты месяц прыпадае Тыдзень малітвы за адзінства хрысціянства. А хрысціяне, якія належаць да розных Цэркваў, павінны жыць так, каб любоў Хрыста натхняла іх ісці насустрач адно аднаму дзеля таго, каб аднавіць страчанае адзінства.

23 чэрвеня 1997 года на адкрыцці Другога экуменічнага форуму Еўропы ў Грацы (Аўстрыя) К'яра Любіч сказала: «Сапраўдны хрысціянін, які насамрэч удзельнічае ў прымірэнні, — гэта той, хто ўмее любіць бліжніх любоўю самога Бога, любоўю, якая бачыць Езуса ў кожным, якая скіравана да ўсіх, бо Езус памёр за ўвесь чалавечы род; любоўю, якая заўсёды бярэ на сябе ініцыятыву, якая любіць першаю; тою любоўю, якая любіць кожнага, як самога сябе, якая яднаецца з братамі і сёстрамі ў цяргненнях і ў радасцях. Трэба, каб і Цэрквы любілі адна адну той жа любоўю».

Будзем жа і мы жыць гэтым радыкалізмам любові са шчырасцю гэтых дзяцей з рымскай школы.

А. Фабія К'ярдзі ОМІ